

**you can't just adapt
such classic as Anna
Karenina for movie**

**haha projector goes
brrrrm**

Linda Hutcheon (2006): Beginning to Theorize Adaptation: What? Who? Why? How? Where?

Hutcheon zkoumá problematiku adaptace jako formátu na pomezí. Na pomezí dvou typů recepce, jako dílo samostatné a zároveň závislé. Upozorňuje na trvající tendenci pokládat film za méněcenné umělecké médium vůči knize.

Hlavní tezí je pohled na adaptaci jako vždy derivující ale ne pouze derivativní – zdrojová látka je v tomto uvažování neoddělitelná od výsledného produktu, ale výsledek sám je dílo fungující recepčně samostatně a oproti původní látce přináší vždy něco nového. Hutcheon uvádí možnosti, jak lze na adaptaci pohlížet. Klíčovým je pro ni už samotné slovo adaptace, které popisuje jak proces, tak produkt.

V úvodu problematizuje pohled na filmové adaptace literatury jako devalvující knihy, ovšem tento typ filmů tvoří velký podíl oskarových nominací. Tím poukazuje na potěšení z opakování a variace – filmová adaptace knihy ukazuje známý příběh, charakter nebo motiv, ale přináší překvapení z nového média, technické a estetické prostředky filmu, které vizuálně zpracovávají vjemy, které by čtenář knihy musel zpracovat vlastní představivostí. Zároveň uvádí jako velkou motivaci redukci riziku spojenou s velkou filmovou produkcí – transmediální adaptace založená na populární předloze znamená potenciál úspěchu u už existující fanouškovské základny, a nové médium slibuje nové fanoušky, kteří jsou příznivci onoho cílového média.

Hutcheon se vymezuje vůči „diskurzu věrnosti“, tento koncept považuje za omezující. Uvádí různé způsoby, jak k adaptování přistupovat – převyprávění mýtů, či „nestravitelných“ kanonických děl, aby byla jejich podstata zpřístupněna mladšímu či méně kulturně snobskému publiku.

Požitek z díla je podle Hutcheon vždy imerzní, ale každé médium s imerzí pracuje jiným způsobem, jako specifikum adaptací známých filmů, knih a příběhů do atrakcí v zábavním parku nebo videohráč je interaktivita těchto médií.

Jako poslední závažnou hodnotu adaptace je pohlížení na adaptaci optikou teorie překladu. Vždy jde o subjektivní interpretaci původního díla a potom převedení těch událostí či témat, která konkrétní autor viděl jako důležitá. Hutcheon vidí v adaptacích důležité konzervy dobových sociálních kontextů, které mají vliv na autorovo vnímání hlavních bodů původního díla, stejně tak jako na jejich zprostředkování ve výsledném, novém textu.

